

Mirek po útěku z dětského domova našel u Svobodů druhý domov. Rodičům však nemohlo ujít, že bývá smutný a že ho něco trápí. Marňe se ho ptali, jak mu pomoci. Konečně maminka zjistila, že se mu stýská po rodičích a že touží navštívit jejich hrob a s novou rodinou se tam pomodlit. Tatínek ihned rozhodl, že mu přání splní.

Hledání pokladu

1. Sotva se rodiče s dětmi pomodlí před jídlem a začínají večeřet, tatínek oznamuje: „Zítřejší zajedeme na hrob Mirkových rodičů, abychom se tam společně pomodlili.“

Všichni pohlédnou na Mirka, který dojetím neví, jak reagovat. Tatínek mu pomáhá překonat rozpaky, když přiznává: „I chlapi někdy pláč.“

2. Tatínek se zlobí, když vstupuje do dětského pokoje. „Přestaňte už s tím hádáním, je to slyšet v celém domě,“ plísni Ondra, Lenku i Alenu. „Hádáme se, kdo zítra zůstane doma,“ přiznává Ondra a hájí se: „Já přece jet musím.“ „Pojedeme všichni,“ překvapuje tatínek rozhádané sourozence, „vypůjčil jsem si v práci auto pro osm lidí.“

3. Hned po příjezdu na parkoviště před hřbitovem se Mirek odpoutal od ostatních a spěchá k bráně. Ostatní členové rodiny, semknuti v hloučku, se vydávají za ním. „Kam tak žene?“ reptá Ondra. „Nechej ho,“ napomíná ho tatínek, „chce být nejprve s rodiči sám. Dopřejme mu to!“

4. Svobodovi našli Mirka u hrobu v hlubokém pohroužení. Tatínek sepsal ruce k modlitbě a všichni ho v tichosti následovali. Teprve po chvíli se pomodlili společně „Otče náš“. Po závěrečném „amen“ Mirek připojuje: „Tatínku, maminko, představuji vám rodinu, do které nyní patřím. Vás mám v nebi a je na zemi.“

5. Po skončení modlitby se Mirek obrací k ostatním s prosbou: „Už jste mě několikrát hledali. Mohli byste mě hledat ještě jednou?“

„Proč?“ táže se tatínek.

„Bude to hra: Když mě najdete, spatříte poklad.“

„A kde tě máme hledat?“

„Najdete mě v místě, které mám moc rád.“

„A víc nám neprozradíš?“

„Musí vám to stačit.“

„Dobře,“ souhlasí maminka a pozoruje Mirkovu tvář, aby v ní co nejvíce vyčetla.

scénář Josef Janšta
foto Zbyněk Pavienský

6. Svobodovi se nejdříve doptali na dům, kde se Mirek narodil a žil s rodiči až do jejich smrti. Věděli sice, že tam nikdo zatím nebydlí, ale přesto tam zazvonili. Co když se tam Mirek nějak dostal a chce jim ukázat rodný dům? Když jim nikdo neotevřel, obešli stavení a nakukovali do zarostlé zahrady. Tatínek kroutí hlavou, ukazuje na neporušenou trávu a potvrdí pocity všech: „Kdepak, tady není.“

Ondra se stará: „Ale kam půjdeme teď?“

Lenka navrhuje: „Ke kostelu.“

Všichni souhlasí – kostel měl a má jistě dosud rád.

7. Svobodovi dorazili ke kostelu, který však měl zamčený vchod.

Lenka se dušuje: „Mirek určitě myslel kostel.“

„Já bych to bral vážně, už jednou měla dobrou intuici,“ podporuje Ondra sestru, která hledá dveře do věže.

„Jsou otevřené,“ volá na ostatní.

Svobodovi teď stísněně vystupují po schodech. Tatínek navíc straší: „Narazíme na kostelníka a ten nás vyhodí.“

„Nebojte se!“ hecuje Alena ostatní a odvázně stoupá vzhůru jako první, i když má hrdlo sevřené strachem.

8. Když Svobodovi spatří Mirka na věži, Lenka radostně křičí: „Našli jsme tě!“

„Ukážu vám ten poklad,“ odpovídá Mirek. „Podívejte! Les – co tam bylo vždycky hub! V řece jsme stavěli přehradu a chytali pstruhy. Tam v lese jsme stavěli bunkry a bojovali s dolňáky.“

„To ve městě nemáme,“ přiznává Alena.

„Díky ti, Bože, za tu krásu. Jak to musí být teprve krásné tam, kde jsou teď maminka s tatínkem. Jednou za nimi přijdu. S vámi! Budeme tam všichni spolu s Pánem Bohem a nebude tam žádný smutek. Budeme se dívat dolů na tu krásu. Tak si představuji nebe. A tady jsme mu hodně blízko. . .“

KONEC